

Sygn. akt IV CSK 106/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa T. S.

przeciwko T. W.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt I ACa 433/14,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje adw. Ż.Z. - S. od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w Lublinie) kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych), zwiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 października 2014 r., którym oddalono jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 26 lipca 2013 r. oddalającego powództwo o zobowiązanie pozwanej do złożenia bliżej oznaczonego oświadczenia woli oraz o zapłatę kwoty 48 025 zł. Powołując się na obie podstawy kasacyjne określone w art. 398³ § 1 k.p.c. wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu na powódkę prawa własności bliżej oznaczonego lokalu mieszkalnego wraz z udziałem w częściach wspólnych budynku oraz o zobowiązanie pozwanej do zapłaty kwoty 48 025 zł.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdziła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny dopuścił się naruszenia art. 898 § 1 k.c., a także przepisów postępowania, że uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a ponadto „...uniemożliwiło przeprowadzenie prawidłowej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku...”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistości, nie jest bowiem spełnieniem przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. samo odwołanie się do uzasadnienia przytoczonych podstaw kasacyjnych.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a na podstawie § 19 w związku z § 2 pkt 3 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) przyznał adw. Ż.Z. od Skarbu Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym.